

VERS AZ ELHAGYOTT EMBERRŐL...

Az elhagyott embert én
régóta ismerem.
Utoljára őt a nagy,
metszett tükörben láttam...
Utált és száműzött istenen
látni csak ennyi bajt,
néma haláltusában...

Az elhagyott ember ma
bús és megsemmisült,
összedőlt benne a világ,
megkövül a vére...
De mielőtt utolsót kiált,
még betér egy feketére...

Az elhagyott ember, ma,
eleven virágot vett,
és én őt emiatt
végtelenül szánom...
Mintha elegendő lenne egy
csokor ibolyát venni csak,
hogy az élet visszaszálljon.

Az elhagyott ember, im,
már csak a tükörben él,
s alteregóját nézi vad,
undorodó áhítattal —
s egyedül ő érti csak,
hogy a mélységes szakadék,
amelynek túlsó peremén
te vagy, — miért áthidalhatatlan?!...

TÖRTÉNELEM...

(Töredék)

Dödj meg nyomorékul,
Dáriusként, gyerek
ne csokoljon meg soha,
üsse ki arany a szemed,
kísérjen holtig a szegény,
mondta a szegénynek a gazdag...
De az isten bölcs,
jóságos, igaz és remek,
és azonképpen
és gyorsan így ítélkezett,
hogy a szegény alázatosan
és szegényen éljen,
mert az isten az úrnál is tapasztaltabb...
Az úrnál is tapasztaltabb az isten.
Az örökléthez járt iskolába,
korbácsnál meg pisztolynál is
halálosabb kozmikus röögök
között rohanvást már
e trágyadombon járva,
egykor úri büzt szagolt. —
Ismerte az isten az urat, aki
(olyan volt, mint máma)
arab volt talán,
germán vagy görög...?
s az volt a legnagyobb tudománya,
hogy saját phallosában
gyönyörködött,
és tüzes szekérnek nézte az úrhajót!
Az úrnak már akkor
szent volt az ostobasága,
s a vére kék,
a származása nemes!
Vérszomja, a szolidaritása
erős és egyetemes,
s hatalma korlátlan, és örök!
És volt az úrnak temploma,
rendőrsége és besúgója akkor,
rabszolga-légiója,
hadserege és stratégiája,
s gazembernek is apostol volt az úr
még mumifikálva
is, — a világ hulladékai között!...

A GONOSZ SZEMEK...

A klubban láttam a
gonosz szemeket először...
A klubban,
ahol a színészek pihennek,
s naphosszat fecsegve dőzsöl
egy sereg más
értelem világából idesereglett
alkalom-vadász.

Itt járt útja a közelemben,
a gonosz szemek örököse.
A klubban.
Az ajkai úgy szorulnak össze,
mint két vékony vaslemez...
Imbolyog az asztalok között,
megáll, — valakit keres...
Úgy érzem, millió más
gonosz szempárból sem
telne ki ennyi tagadás...

Itt van újra a
gonosz szemek örököse...
Talán azért, hogy sorsát
az emberével összekösse?
Vagy azért, mert a kiverl
kuvasz alázatával szeretetet keres?

Bizonyos, hogy nincs a zsebében
pisztoly, bomba, se tör,
s mégis úgy érzem,
hogyan az életemre tör...

KÍN

Anyám kínja
hogyan milyen volt,
amikor engem
a világra hozott?...
Tudom, tudom...
De most,
e pillanatban éppen,
űrszonda mászik
végig az Egen...
S el van foglalva
nagyon a kezem,
amivel kicsi,
távoli dolgokra emlékezem.
Megmondom, —
a kezem roppant fontos
föladatot végez —
nincs ideje holmi
érzelmi protokollhoz,
emlékfejtő, oktalan diszebédhez
reménykedve várakozó
gondolatbolyhoz!...
Nincs ideje a kezemnek,
mert valaki
lett-zsoldos!
És e pillanatban,
egy istennél is többet
kell tennie:
hogyan öljön, mert
trágya kell a földnek...
Tudom, nagy volt
az én anyám kínja.
Nagy és végtelen,

villámló, sötét,
szent, átkozott,
robajos, tüneményes.
Hasonlatos a lét
megváltó,
borzalmas menetéhez,
mert velem szült meg
egyszerre mindent,
velem,
ami bennem, a világban
oly hitvány,
csúnya, szép,
és embertelen ...
Velem jött minden
a világra,
minden, mi szárnyaló,
fennkölt és magasztos
és ami egyedül a sárra
méltó csupán,
nem illik lélekemberi ranghoz.
Minden, mi most
a torzulva nyitott
száj üvöltésével az ocsmány
élet mélyéről kijajdul,
gyilkos szitok
robajával és szelíd
gyermekeinkbe rímel,
minden, mi sohase volt talány,
amiben a mindenség
magára talál,
az angyal és a,
szörnyeteg magára ismer ...
Azért, ki nem ismered
lelkemen a millió sebhelyet,
te, aki elküldesz oda
ahonnan jöttem
nem átkozlak meg, lásd,
de kívánj még nekem anyám
borzalmas kinjába szerencsés utazást ...

A VAS NEM KENYÉR

A vas nem kenyér,
és nem is kalács,
amelyben koldus gyerek
lelke alszik, lopva,
röpke idején az éjnek.
Ha éhes vagy, ne hajtsd a fejed
kőkemény aggodalomra, —
zabálj ellenséget!

Pokol volt a nap,
amikor én megszülettem.
Ha rá gondolok,
most is fázom ...
Bölcs és szögletes volt a lelkem,

e kőkemény, butító világosságon
mire átkóborolt,
és szídtam a kurva égi megyét,
mert ökörnek kellett magyaráznom,
miért gömbölyded anyám melle,
a jóisten, a hóhér, az álom,
a csoda, és más egyéb.

A vas nem kenyér.
És nem is kalács,
de gépfegyverré sátánult kalász,
mely halálos magvakat hullat,
megdermeszti a kerekded
kisjézuskák leheletét...
Azt mondtam akkor az értelemnek:
Fenség, ön nem való úrnak!
Lélek marad... Ha netán szenved...
Rejtett ezerjóságot egyék!...
Igen. Emberré lehetne...
De hol, mikor és hogyan?!
Egy időben? Ma? Holnap?
Egy bolyban, nőben, népben?
Vagy az öröklétben valamiképpen,
pénzzel? Ármánnyal? Ikonokkal?
Aranyhegyen? Mélyén a nyomornak?
Egy kukac vagy egy veréb
szemében? Tonnányi gondolatrögök
alján? Fenevadak között,
hog, az emberek meg ne egyék?!

DÜHÖS VAGYOK...

Dühös vagyok.
És szinte már beleveszek!
Úgy kellene egy csodás,
végtelen, kerek
és példátlanul eszeveszett,
megváltó káromkodás!...

Dühös vagyok.
Marnak bizonyos adáz,
átok gondolatok,
mint a mérges hangyák;
példás, keserű
paraszti virágnyelven
szidom az élet édesanyját!

A SZOBÁBAN...

Megállt a szúnyog
a háló másik felén.
Szótlan. Nincs kedve
most a zenéhez.
Hülő, beteg és szegény
embervérre éhes...

A szobában ember ül,
(fekve) és horpadt
hasának mély
medrében, mint
kátyúban a víz,
úgy csillog a fény...

BETON ÉS VIRÁG...

A betonból, bizony
nem hajt ki rózsza,
a csíra ösztöneivel dacol,
türelmet parancsol magára,
és elalszik belül...
A virágnak nem lehet sorsa,
csak ára —
pár száz dinárba kerül...
Sorsa van a fajkutyának,
az autónak és
a gyilkosoknak, száz
sorsa és élete a variólának
s a szépségkirálynőnek —
sorsa van, aki merész,
sorsa van annak, aki más
oktalan életéért lázad —
és holtan, aki megcsókolja a földet...

REQUIEM

Üdvöz légy, fájdalom.
Ez lesz a te neved mától
örökre, asszony, és
áldjon kérges kezével az élet.
Egyszer még beszéljünk
arról, hogy kőből és fából
faragott lénynek
a szép, tiszta szó — istenverés!...
Üdvöz légy, fájdalom...
Lelkemből, az égő házból
egyszer, ha belépsz,
egy másik pokolba, sátán fiát
szeretni, én már halott leszek
és neked halva magyarázom,
hogy vannak szent és gyötrelmes komédiák
és van igaz, halálos szeretés...